

je zemlja rodila živino in laznino vsako na svoj način, rekel je naposled: „Naredimo človeka!“ In gospod Bog je napravil človeka iz prstene grude.

To, prijatelj moj ljubi, je snov, iz katere je narejena hiša, v katerej prebiva tvoja duša; ta lepa hiša, ta prekrasni tempelj svetega Duha, kakor pravi sveto pismo.

Dvoje se lahko učiš iz tega. Prvič: Občuduj vsemogočnost in modrost Stvarnikovo, kateri je iz prsti napravil tak nepopisno čudapoln in nerazumljiv umotvor! Drugič: Ne bodi ponosen, če je tvoje telo morda lepše, nego li óno tvojega bližnjega. Spomni se, da je iz prsti, kakor vsako drugo. — Skrbi lepó za svoje telo, a vender ne preveč. Glej, da pri oskrbovanji svojega umrjočega telesa, ne pozabiš svoje neumrjoče duše!

So ljudje, kateri porabijo ves svoj čas in vse svoje imetje v to, da bi svojemu telesu, ki je ustvarjeno iz prsti, služili in mu stregli z vsem, česar koli si poželi. Taki ljudje so malikovalci prstene grude!

Ali morda ne verojameš, da je človeško telo res iz prsti in da se bode zopet v prst izpremenilo?

Le poglej grobarja, kadar kak grob prekopava. Préd kakimi dvajsetimi leti je pokopal tu mrliča. Poglej, koliko je še ostalo od pokopanega človeka. Grobar koplje in koplje, pa izkoplje le prstene grude. Nobenega sledú ni več o kakem delu človeškega telesa! Vse se je izpremenilo v prst.

Poglej me dobro, otrok moj ljubi! Kdo vé, če nisem bila préd mnogo sto ali tisoč leti tudi jaz kak del človeškega telesa? To je velikanska izprememba.

Besede: „Človek, prah si bil in v prah se zopet povrneš!“ zelo so pomembne. Te besede bi treba imeti vedno pred očmi in jih vedno premišljevati. Ne pozabi jih, otrok moj ljubi!

(Dalje prihodnjič.)

Dva brata.

V vasi Hrastoveu sta živela dva brata. Vsak je imel svojo hišo in polje. Starejši brat je bil oženjen in je imel mnogo otrok, mlajši pa je živel še sam. Nekega leta sta imela žito na polji a vsako polje je bilo na drugem kraji vasi. Ko je žito dozorelo, razgovarjala sta se brata in rekla drug drugemu, da bode drugi dan žel. Po noči pa si misli mlajši brat: Moj brat je oženjen, ima mnogo otrok, mnogo skrbij in drugega dela dosti — jaz grem na njegovo polje, požanjam mu žito, kolikor največ morem, in mu ga znosim na kup, da bode on zjutraj imel menj dela! Kakor misli, tako tudi stori. Ob istem času pa vstane tudi njegov starejši brat, zbudi ženo in otroke ter jim reče: Moj brat je sam, nima nikogar, da bi mu delo opravil, pojdimó tedaj mi na njegovo njivo, da mu požanjemo žito, kolikor moremo, povežemo v snópove in znosimo na kup, da bode on zjutraj imel menj dela. — In šli so in storili takó. Ko pa drugega jutra prideta vsak na svoje polje in zapazita, da jima je nekdo dober kos žita pospravil, poklekmeta in se zahvalita Bogu, kateri je njiju dobro srce tako hitro poplačal.

V. K.

